

Találkozóiban mért vajdasági életem

XXVIII-V

Nyugat-bácskai Petőfi-ösztündijasként Gigi (Raffai Telečki Ágnes, csak nem szereti ha Ágnesnek vagy Áginak szólítom, és tudom, hogy most olvassa a soraimat) hívott, hogy idén (2019-ben), Kupuszina lesz a házigazda, és ugyan nézzem meg, miről szól ez, és biztatott, hogy imádni fogom, mert az amatőrök világa nagyon kedves és szerethető unziverzum... ő is imádjá és a munkájának a legkedvesebb része! A találkozó XXIV, nekem az első évem. Sokat ingáztam, mert közben a zombori Kaszinó ifiseit készítettem fel az Ötös-

fogatra, közben próbáink is voltak, majd a hétvégét turnézással töltöttük a fogat falvaiban, de az idő nagyrésztét a Sűgősoknak: szerkesztőségeknek és nyomdának egyaránt. Ekkor ismertem meg Virág Kiss Anitát, Pál Ancsát és Szerda Zsófit. Közben ittam magamba a közeget, ámultam-bámultam, milyen profik és milyen alázatosak a társulatok!

Következő évben leállt a világ... Harmadik „vajdasági” évemben. Második „találkozó” évem ősszel került megrendezésre Szajánban... Legmunkásabb fesztiválunk. Fábian Móni első találkozója, kevés sűgős, ketten tartottuk javarészt a frontot a helyszínen, így rengeteg feladat hárult ránk: a Sűgő beszállítása, kiosztása, zsűrizésírás, mini interjúk, de még konferálások szövegének írására is kibővült a feladatok sora. Harmadik találkozóim nem sokkal követte a szajánit, következő év tavaszán, vagyis „rendes” idejében került megrendezésre Temerinben. Izgultunk, hogy legyen idejük felkészülni a társulatoknak, ugyanis kevés idő állt rendelkezésükre, de várakozáson felül neveztek az előadások! A tájház gyógyörű kétszázkilós gigantikus asztala volt az „iroda”, aköré gyűltünk, jellemzően éjfél körül, ki meddig fejezte az írást, szerkesztést, akár reggelig, de hajnalig biztos. Zsófi, Anita, Móni meg én tanyáztunk ott. A délelőttiöket pedig a rusztikus, virágszegélyes gangon töltöttem, elmélkedve a hagyományos építkezés megoldásaiban, ugyanis néhány éve mi is organikusra váltottunk. Negyedik, az a bizonyos, amikor a topolyai művésztelepen aludtunk, és véletlenül rájöttünk, hogy a Pannon Televízió munkatársa, Óvári Dani nem mellelges kítűnő zenész is, így reggelig énekeltük az

Omega, Queen és Presser slágereket Góli Nellivel, Anitával, Mónival, Zsófiával és Pál Ancsával. Óvári Dani pedig – legnagyobb megepetésemre – ma színpadra is lép, a temeriniek Játsszunk Trupp társulatát erősíti. Úgy látszik, őt is magába szippantotta az amatőrök világa... Én közben menyasszony lettem és lépten-nyomon elsírtam magam, annyira szentitív időszakomat éltem, a szervezés, készülődés teljesen átjárta minden porcikámat. S elérkeztem az ötödikhez, a mába. Tamarával (Csuárdity Tamara – remélem szereti, ha így szólítom...) gurulunk be „Király Sanyiek színházába”. Az autót jól ismerem, mert őt év alatt sokszor gurított be a szemlére, Tamarát viszont még nem. Látom, hogy lelkes, izgul, hogy minden tökéletesen menjen, kíváncsi... Én, a „rangidős” Találkozó, „nagyképűen” biztatom: imádni fogod, függő leszel, mint mi, majd meglátod! Aztán elszégyellem magam, mit oskodik már megint, majd imádni fogja, ha megimádjá. (Meg fogja! :D) Szóval megérkezünk a színház udvarába, ahol senkit sem ismerek, de minden ismerős! Van sank, székek és asztalok, körülöttünk mindenütt emberek, igazi fesztiválhangulat. Egyenpólos helyiek sűrögnek, Sanyi és Annamari elém szaladnak üdvözölni. Minden ismerős, csak nekem kell még idő megérkezni. Első előadás, második... zsűrizés. Elcsendesedik a ház, szállásunkra vonulunk, és már azon kapom magam, hogy Zsófiával ketten az éjszakában pötyögünk a klaviatúrán hajnalig. Szia, Vajdasági Magyar Amatőr XXVIII. Találkozója, nekem V.! Mennyi fesztivál vár még rám, és mi mindenennel kell még szembenéznem és megküzdennem? Én nem bánom, várlak ÉLET!

Nagy Karina

A színpad mindkét oldalán

Interjú Pócik Józseffel

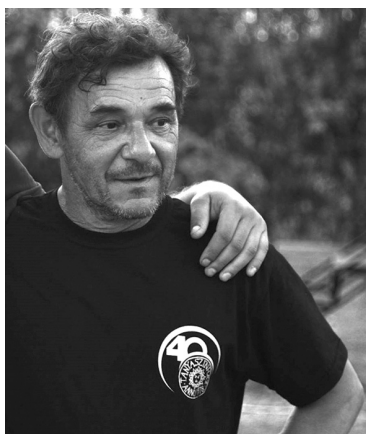
Kevesen mondhatják el azt magukról, hogy a színészethez és a színháztechnikához is értenek. Pócik Józsefet először a háttér munka nyugozta le, de később kipróbálta magát a színpadon is. A nagyikindai Egység Művelődési Egyesülettől egészen a Tanyaszínházig jutott tudásával. Néha színészként, néha technikusként tevékenykedett.

– Hogyan ismerkedett meg az Egység Művelődési Egyesülettel?

– Hát az egy elég érdekes történet. Valamikor 1976 őszén segítettem az unokabátyámnak vinni biciklin kettő láda sört a közeli boltból az akkor még Magyar Otthonnak nevezett Egységbe. Azelőtt soha nem voltam ott. Sok barátom már járt oda, és én is sok új emberrel összebarátkoztam. Voltak ott kicsik és nagyok is egyaránt, és megláttam, hogy valamit babrálnak, csinálnak. Az erősítőket szerelték éppen. Kíváncsivá tett ez az egész, ezért odatoltam hozzájuk az orromat. Ekkor odatermett Endre bácsi, aki megkérdezte tőlem, hogy gimnazistaként mit szeretnék csinálni. Mondtam neki, hogy éppen azt, amit a fiatalok itt csinálnak. Ennek nagyon megörült, és mutatott nagy lámpákat, reflektorokat, és ezután a technika engem megbabonázott.

Csak technikus volt az Egységben?

– Igen, eszem ágában nem volt színészettel foglalkozni. Már azt is nehezen hittem el, hogy én ott dolgozom. Fény- és hangmester voltam az egyesületben, ráadásul készítettem díszletet is az előadásokhoz.

– Hogyhogy nem vonzotta a színészet?

– Csak kicsit tetszett meg a színészet. Hála Kovács Frigyesnek, ő fedezett fel mint színészt, ahogy Kolumbusz Amerikát. Először a feleségem sápadt el, utána pedig én, amikor megláttuk a szereposztásban a nevem, mert előtte soha nem voltam színpadon, hanem csak a háttérben technikusként. Ráadásul még magyarul sem tudtam

rendesen, hiszen szerbül jártam iskolába. Mindez '82 őszén történt, amikor a Don Quijote-t kezdtük gyakorolni, és végül 1983 tavaszán adtuk elő először.

– Milyen volt így kiállni a színpadra?

– Nagyon idegeskedtem az előadás előtt, de Frigyes, Hernyák és a többiek is nagyon biztattak, hogy jól csinálom. Ettől a biztatástól kezdve vállaltam a következő fellépést is, ami a Száll a kakukk fészkére címet viselte. Abban nagyon nagy szerencsém volt, hogy nem néztem az erről készült filmet, és így nem másoltam le a színész játékát. Hanem egy évre a bemutató után néztem csak meg a filmet.

– Milyen eredménye lett ennek az előadásnak?

– Hernyák György jött, és meghívott engem '83 nyarán a Tanyaszínházba. Én akkor azt sem tudtam, hogy mi az a Tanyaszínház pontosan, mert egyszer még 1980-ban néztük csak meg a Holdbéli csónakos előadásukat a feleségemmel. Akkor láttam meg először Soltis Lajost, Bakota Árpádot, Szirácki Katit és Ábrahám Irént. Szóval, amikor elhívtak a Tanyaszínházba színésznek, akkor meg voltam hatódva, hogy Földi Lászlóval játszhatok egy színpadon. Ekkor na-

gyon megtetszett a színészet, és tettem egy kijelentést, hogy engem a Tanyaszínházból nehezen tehetnek ki! Ez pedig 2020-ig, a koronavírusig volt így.

– Megállás nélkül járta nyaranta Vajdaságot a Tanyaszínházzal?

– Voltak kisebb kihagyásaim, amíg a gyerekeim fel nem nőttek. De mikor a gyerekeim kicsit nagyobbak lettek, akkor folytattam tovább. Amikor nem mehettem a színházzal huzamosabb ideig, akkor legalább azt csináltam, hogy vittem a reflektorokat, állványokat, mindenféle technikai eszközt Nagyikikindáról.

– Milyen szerepei voltak még a Tanyaszínházban?

– Játszottam a Csámpás királynőben, Az én apám egy szocialista kulákban, A sárkányban, és utána már csak technikus voltam, mert az előkészületek sokkal tovább tartottak, mint amennyit én távol tudtam maradni a családomtól. Ezért utána csak beugrottam az előadásokra, mint technikus.

– Miben látja a technikus munkája szépségét? Miért áll magához közel?

– A Tanyaszínház után még a Népszínházba helyeztek át technikusnak, ahol befejeztem a pályafutásomat. Egészen nyugdíjas koromig ezzel foglalkoztam, tehát egész életemben a színházi technika határozott meg engem. A gyönyörűség abban van, hogy sokkal jobban kifejezhetem magam, mint színészként a színpadon. Nem csak a fény, a hang és a díszlet, hanem a kellékek is nagyon fontosak. Emlékszem, volt olyan, hogy kellett egy régi fényképezőgép az előadáshoz, amin egy fátöl van és alá lehet bújni. Odaadtam a színésznek, akinek az volt a feladata, hogy képet csináljon vele. Ő meglepődött, hogy ez a kamera tényleg működik, így hitelesen

tudta a többi színészt utasítani, hogy ki hogyan álljon be a képre. Kapott egy kis plusz munkát ezzel tőlem, amit még a rendező is megengedett, hogy még hitelesebb legyen az előadás.

– Ugyanolyan fontos a fény és hangtechnika, mint az összeszedett színészi játék a színpadon?

– Persze, annak idején azt is mondtam a többieknek, hogy én tudnék csinálni egymagam egy előadást. Színészek nélkül, csak hangokkal, effektusokkal és fényekkel. De sajnos ezt nem engedték, már meg is értem őket, elég vicces lett volna.

– A technika fejlődésével tudott lépést tartani?

– Tudtam alkalmazkodni. Annak idején a Tanyaszínháznak csináltam még kezelőpultot is. Reflektorokat is gyártottam, nagyon benne voltam a munkában. Még most is szeretek szerelgetni, éppen egy teleszkóppal foglalkozom mostanában, meg néhány reflektort javítok.

– Hiányzik a Tanyaszínház? Mi a legkedvesebb emléke?

– Nagyon hiányzik. Tavaly olyan jól éreztem magam, amikor itt voltak augusztusban Nagyikikindán, annyira, hogy nem tudom szavakba önteni. Azokra a szép emlékekre emlékszem legtöbbször, amikor az előadások alkalmával az akkor még kicsi fiam is ott volt velem, és a feleségem, akkor állapotosan. Nincs egy emlék, amit kiemelnék. Mindig lesültünk a nap miatt, sokat bicikliztünk, körülbelül 50 kilométereket. Ha lehet, akkor idén kimennék a Tanyaszínházba segíteni a technikában, beállítani egy-két kamerát és a fényeket, meg valakinek megtanítani, hogy ezeket, hogy kezelje.

Molnár Emese

Éljen az abszurd!

Hétfőn elsőként Topolya Község Művelődési Háza Fossilis Mosolycsalók című csoportja állt a színpadra

A Találkozó harmadik napját Topolya Község Művelődési Háza Fossilis Mosolycsalók című csoportja nyitotta meg Eugène Ionesco *A kopasz énekesnő* színművével, pontosabban ellenszínművével, Jankovics Andrea rendezésében. Ez a darab az abszurd dráma egyik legkiemelkedőbb alkotása.

Jankovics Andreától megtudtuk, hogy ez az alkotás nem szól semmiről, mivel az egy ellendráma.

– Minden, ami a hagyományos drámában cselekménynek számít, az itt nincs. A drámákban általában a cselekmények körül forog minden, itt viszont nem forog semmi körül, éppen ezért nagyon nehéz és nagyon érdekes rajta dolgozni, és azért is választottam éppen

a középiskolásoknak ezt. Úgy gondoltam, hogy igazi műhelymunkát tudok velük végigcsinálni, hogyha egy olyan darabot választok, amit nagyon sokat kell elemezni ahhoz, hogy megértsük, ki mit és miért mondott. A legtöbb dolognak semmi értelme nincs, ezért muszáj egy picit értelmet adni az egésznek, és ezért gondoltuk azt, hogy érdekes lesz, és a lányok is nagyon élvezték az egész munkafolyamatot.

– *Milyen kihívásokkal találkozott az alkotás színpadra állítása során?*

– Már az is egy kihívást jelentett a számomra, hogy középiskolás csoporttal még nem dolgoztam, tehát ilyen fiatalokkal. Teljesen más szinten lehet velük dolgozni, mint az amatőrökkel vagy a kisebbekkel, de összességében mindennel elégedett vagyok.

A fiatalokról beszélgetésünk során kiderült, hogy igenis szeretik az abszurdot és szeretik is ezt a világot. A Kovácsné szerepébe bújó **Kovács Nemes Katától** megtudtuk, hogy otthon is szeret így viselkedni.

– Anyukámmal (Jankovics Andreával – a szerk. megj.) házon belül főzés vagy takarítás közben néha összeállunk táncolni, és olyan mozdulatokat végzünk, amelyeket a színpadon is láthatott a közönség.

– *Ez akkor azt jelenti, hogy a játék nem okozott a számadra nehézséget?*

– De, kihívás mindig van. Ahhoz, hogy egy ilyen abszurd dráma megszülethessen, ahhoz az embernek teljesen el kell engednie magát, még a színpadon is. Tudatosítani kell magunkban azt a tényt is, hogy a közönség is látni fogja ezt az előadást, tehát emberek előtt furcsa mozdulatokat végzünk, és ez nekem nagyon nagy kihívást jelentett, hogy felszabaduljak a színpadon.

Tomik Eszter Kovács urat játszotta.

– *Milyen kihívásokat rejt egy fiatal lány számára férfi szerepbe bújni?*

– Én tíz éve színészkedem, ez alatt az idő alatt nem játszottam férfi szerepet, de nagyon szeretem a kihívásokat. Élveztem egyébként, és örültem is a lehetőségnek. Nem volt nehéz, csak furcsának érzem az arcomra rajzolt szakállt, illetve a frizurám sem mindennapi.

– *Memmyire áll közel hozzád az abszurd?*

– Én még nem foglalkoztam ilyen darabokkal és olvasmányokkal sem, de az egyik barátnóm megnézte a bemutatót, és azt mondta, hogy néha én is szoktam így viselkedni a való életben, úgyhogy tudok vele azonosulni, ha a szöveggel nem is, a viselkedéssel igen.

Vidács Hajnalka

Pénz és szerelem

A Találkozó színpadán a nagybecskereki Madách Amatőr Színház is bemutatkozott

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház régi motorosnak számít a vajdasági magyar amatőr színjátszó egyesületek között, ugyanis idén ünnepli fennállásának 72. évfordulóját. Tegnap este a csapat Martos Ferenc és Huszka Jenő *Lili bárónőjét* adja elő Tóth Irén rendezésében. A társulat több évtizedes szünet után tűzött ki a műsorára operettet, melynek bemutatóját 2022 decemberében tartották meg, a színház fennállásának hetven éves jubileuma alkalmából. Azóta Vajdaság több pontján is tájoltak vele.

Az operettek elkészítése igazi kihívást jelent, mert ott elengedhetetlen, hogy a jó színészi munka mellett az előadó jól énekeljen és jól táncoljon. A *Lili bárónő* története egy csavaros történet, amely arra is keresi a választ, hogy valóban a szerelem és a pénz körül forog-e az emberi élet. **Tóth Irén** egész munkássága során arra törekedett, hogy erre felhívja a figyelmet.

– Az előadásba árnyjátékot tűztem, és Ámorral játszottam. Nemcsak azért, mert az operettre ez jellemző, hanem azért is, mert amikor már nincs semmi, nincs pénz, amikor minden elvesz, kiürül és szürkévé válik, akkor ha ebbe a környezetbe behurcolódik a szerelem, és Ámor nyila elindul, azzal sok mindent helyre tudunk hozni az életben. A pénz viszont a másik oldal. Olyan, mintha a pénz és a szerelem egymást segítené a mai világban, de én azt szeretném, ha a szerelem győzne, és ma este ő győzött.

– *Hogyan éli meg a rendezést? Ha jól tudom, ön sokáig színészként tevékenykedett. Meséljen az érzéseiről!*

– Szívvel-lélekkel színésznő vagyok, és úgy is kezdtem a pályafutásomat mint színész a Madách Színházban. Aztán, amikor átmentem bábszínházazni, ahol profi munkát végeztem, párhuzamosan folytattam az amatőrkedést is, ameddig csak lehetséges volt. Könnyebb játszani, mint rendezni, mert színészként a színpadon vagyok, és segíthetek a társaimnak, de amikor rendezek, és befejezem a munkát, amikor többet már nem tudok feljönni a színpadra, az nagyon nehéz. Színészként sosem izgultam, de mint rendező folyamatosan szurkolok a színészeimnek, hogy ne legyen hiba, se baki, hogy jók legyenek. Nagy élvezettel dolgozom, mert a Madáchba csak olyanok járnak, akik tényleg szeretik a színészkedést.

Rontó Kata először vett részt színészként a Találkozó-n, és ebben a darabban a főszerep, tehát *Lili báróné* szerepe jutott neki.

– Számomra nagyon nagy élmény volt egy ekkora közönség előtt játszani. Sajnos tavaly egészségügyi okok miatt nem tudtuk a szemlén bemutatni ezt a darabot, ezért döntöttünk úgy, hogy idén ezzel a produkcióval jövünk.

– *Mesélj egy kicsit a felkészülésről!*

– Annak ellenére, hogy főszerepről van szó, számomra nem volt megterhelő, nagyon élveztem az egész próbafolyamatot, hogy elsajátíthattam a szerepem, és nagyon könnyű volt a színészekkel együtt dolgozni.

A másik főszerep **Halász József**nek jutott, aki Gróf Illésházy alakját formálta meg.

– Csak három hetem volt a felkészülésre, mert a főszereplő elment, és engem hívtak be helyettesíteni. Ennek ellenére elégedett vagyok a mai teljesítményemmel. Nagy köszönettel tartozom a színésztársaimnak, akik segítettek a felkészülésben.

– *Mondhatnánk azt is, hogy kettő az egyben szerep jutott önnek. Nagyon nehéz volt komornyikot és gróft is eljátszani?*

– Nagyon érdekes volt, mert bele is tudtam valamennyire illeszkedni ebbe a két kabátba. Oda kell figyelni a mozgásra és az énekekre is, de ha a felkészülési időt nézem, akkor szépen megoldottuk.

Vidács Hajnalka

Ma a Találkozó színpadán

...mint Temerin Portugáliától

A Jáccunk Trupp társulattagjai nem ismernek tréfát: az utóbbi években rendületlenül vettek részt a Találkozón. Arról, hogy milyen kiváló a tagok között az összjáték, a tavalyi Találkozó díjkiosztója után minden hitetlen meggyőződhetett. Temerin utcáin már csukott szemmel is jól tájékozódhatnak a társulat tagjai, lássuk csak, hogy boldogulnak ezen az úgynevezett Irgácson.

**Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, Temerin
Jáccunk Trupp**

A Jáccunk trupp 2017-ben alakult főleg akkori középiskolásokból, László Sándor vezetésével, 2018-tól minden évben eljutottak a vajdasági színjátszó szemlére. Később közös előadások készültek az egyesület régebbi, idősebb amatőr színjátszóival. Az utolsó három szemlén sikeresen szerepeltek, több fődíjban is részesültek. 2022 áprilisában Temerinben, a Szirmai Károly MME volt a házigazdája a 26. VMASZT-nak. Az utóbbi egy évben többször is vendégszerepeltek Vajdaságban a *Tyúklétra* és a *Bolond Istók* előadásokkal. A mostani darabba ismét bevontak idősebb amatőr színészeket is az egyesületből, de újoncot is avatnak, aki először szerepel színpadi előadásban. A rendezőasszisztens egyik régebbi fiatal tagja a csoportnak, aki szintén először dolgozik ebben a minőségben.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1997 – A társulat Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, ezzel együtt vendégszereplést Zsámbékon Slawomir Mrozek *A nyílt tengeren* című előadással. Ugyanezen előadásban játszott legjobb férfi főszerepéért Szilágyi László-díjban részesült Gőz László.

2015 – Közönség-díjban részesült a csoport a *Tüvé-tevők* című előadásáért, melyet Törteli László rendezett.

2021 – Pataki László-díjat nyert a Jáccunk Trupp a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Tyúklétra (avagy mi csorog a nyakunkba)* című darabjáért, amelynek szerzője Rókus Zoltán, rendezője pedig László Sándor. Valamint a legjobb női epizódszerep elismerését, a Magyar Piri-díjat a zsűri Vakosné szerepének megformálásáért Petro Ildikónak ítélte oda a *Tyúklétra (avagy mi csorog a nyakunkba)* című előadásban nyújtott alakításáért.

2022 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppját Garay Béla-díjjal tüntette ki, emellett a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjat Petro Ildikót vihette haza, akit az *Éjjeli menedékhely* című drámában Vaszilisza szerepében láthatott a közönség. A legjobb férfi epizódszerepért járó Nagy István-díjat szintén a temerini társulat egyik tagjának ítélte oda a zsűri. Elek István az *Éjjeli menedékhelyben* nyújtott kiváló alakításáért, Luka szerepének megformálásáért vehette át az elismerést. Az előadást László Sándor rendezte.

2023 – A legjobb összejátékért járó díjat a zsűri a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának ítélte oda.

2023 – A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal Jankovics-Bocskovity Évát tüntette ki. A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának tagját a Petőfi Sándor *Bolond Istók* című előadásban láthatta a közönség.

A temerini Jáccunk Trupp bemutatja:
Egressy Zoltán: *Portugál* (90')
Dráma

Rendezte: László Sándor

Rendezőasszisztens: Kókai Anna
Díszlet: Szabó Dianna
Plakát: Jankovity Bocskovity Éva
Fénymester: Majoros Róbert
Technikai munkatárs: Horváth József

Szereplők:

Masni – Sziveri Éva
Bece – Óvári Dániel
Kocsmáros – Sziveri Béla
Retek – Samu Dávid
Pap – László Attila
Csipesz – Varga Flórián
Asszony – Nemes Edina
Sátán – Zelenka Máté
Feleség – Gyuga Alisza

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Egy jól működő abszurd

Topolya Község Művelődési Háza Fossilis Mosolycsalók színjátszó csoportjának zsűrizése

Három női zsűri mondta el a véleményét a csupa nőből álló topolyai csapatnak, akik Eugéne Ionesco *Kopasz énekesnőjével* érkeztek Kikindára. A rendező, mondanom sem kell, szintén nő, Jankovics Andrea.

JÓL MŰKÖDŐ ABSZURD

Dr. Lőrinc Tímea már előjáróban elmondta, hogy ilyen keveset, mint most, még nem jegyzetelt, s azok a mondatok is, amiket papírra vetett, a dicséret hangján szólalnak meg, hiszen egy nagyon jól működő előadásról beszélhetünk.

„Felolvasnám akkor a dicséreteket. Gratulálok a koncentrációért az elején, amit a közönség bejövetelekor végig tartottatok. Jól működik az előadás humora, profioknak láttalak titeket. Minden pontosan kitalált, minden szöveg mögötti tartalmat, minden gesztust értek. Az apró lábjátékokat például, s meg is mutatkozik ezen keresztül, hogy mennyire fontos, amikor valami piciben történik. Annak óriási szerepe van. Az óra (*Kubik Regina*) szerepe is jól működött” – szölk a dicséret szavak Timitől.

Az egyik apró észrevétele az volt, hogy nem jó, ha látja a csapatot, hogy valami érdekes vagy vicces számukra, hisz az a nézőtér ötödik sorából is észrevehető. Ez egy-két helyen volt tapasztalható, de mint mondta, ez gyakorlat kérdése csupán.

Ezután további dicsérek következtek, apró megjegyzésekkel tűzdelve.

„Minden szándék világos, és a zene is nagyon jó benne (*Mezei Szilárd* és *Lajkó Félix* muzsikája). Nagyon tetszett az előadás vajdaságiassága, s elbírtam volna még több »topolyai szélmalmos nótás« megmozdulást. Nagyon szépen bevezettétek már az első jelenetben ezt a formát, amiben az előadás zajlik. A második házaspár, Mártonék megérkezésekor én vittem volna még élesebben tovább ezt a nyelvezetet. Ott néha átcsúszik natúrba. S lehetett volna még több ihaj-csuhaj, lábveregetés váratlan, meglepő helyeken. A kialakult veszekedésjelenetet is nagyon jól megoldottátok. Tetszenek a pozíciók, amik utalnak a kicsit obszcénebb szituációkra, jó a fésűnél a csoportos reakció, jó, hogy nem csak egyénileg működik. Az anekdotára való reakció is szép, ezekből is lehetne még több. Szóval még több »agyam eldobom« részlet” – mondta Timi.

Egy újabb tanács, észrevétel, elgondolásra érdemes javaslat következett, amit a zárójelenet mulatása kapcsán említett Timi. Mint elmondta, nagyon jól működött, s felmerült benne, hogy mivel közben felvételtől halljuk az alá-

festő zenét, lehet, hogy működhetne többször élőben is a zene, s kevesebb szer felvételtől. Ezzel ugyanis még inkább erősítettek volna a vajdasági ízeken.

A színészek játékát is csak pozitív hangon említette Timi. „Egyénileg is szépeket csináltatok, de úgy érzem, hogy *Katát* (*Kovács Nemes Kata*) ki szeretném emelni, hiszen nagyon tiszta, nagyon világos, nagyon színes reakciói voltak. Profi szinten közlöd az érzelmi töltetét a karakterednek, mindig olvasható volt számomra. Amikor a tűzoltó ölébe fekszel, ott azt éreztem, hogy csak *Kata* viselkedéséből olvasom, mi a stílus, itt a többiektől is vártam volna valamiféle reakciót a tűzoltóra, magára a helyzetre, de az egész előadás nagyon kompakt és élvezhető volt, csak gratulálni tudok.”

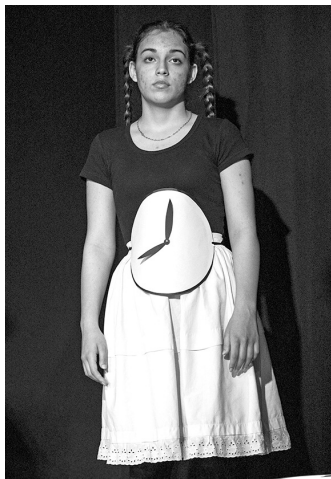
JÓL MŰKÖDŐ APRÓ MOZDULATOK

Magyar Zsófi is bajban volt, a szó jó értelmében, amikor kritikákat kellett megfogalmaznia.

„Most mit mondjak? Talán azt, hogy nagyon szépen köszönöm nektek ezt az előadást, egy élmény volt, üde színfoltja a fesztiválnak. S mit mondjak még? Azt, hogy mindennel egyezem, ami előttem elhangzott. Az, ahogyan várjátok a közönséget, s lereagáljátok, amikor valaki belép, de ezt olyan minimálisan és finoman, hogy alig észrevehető. S ezek az apró dolgok a kellő mértékkel használva működnek. Minden jegyzetem úgy kezdődik, hogy jó ez a... jó az a... Szóval tetszett” – mondta lelkesen Zsófi.

Azért természetesen ő is talált javításra, fejlődésre alkalmas momentumokat, a tűzoltóparancsnokot (*Ularik Emese*) és Marikát, a szobalányt (*Mák Dorottya*) arra biztatta, ne féljenek a nihiltől és a monoton szövegmondástól, mert abszurdról lévén szó, az nem lesz sok, és nem lesz unalmas sem, bátran tegyék még szögletesebbé az egészet, elbírija a forma.

„Jó az óra karaktere (*Kubik Regina*), élő jelenléte van az előadásban. Nagyon jól fel vannak építve a csengetés utáni ajtón való kinézések. Viszont, ha már minden mozgás, minden közlekedés ennyire szabályok közé van helyezve, akkor Kovács úrnak (*Tomik Eszter*) is muszáj pontosnak lennie, s néhány helyen picit szétmozogta. Ebben az abszurd nyelvben, ha megáll a szereplő, utána nem léphet ki még egyet oldalra, akkor meg kell

állnia” – jegyezte meg Zsófi, majd ő is kiemelte Kata arcjátékát, s az egész csapat kimértségét megdicsérte, kiemelve, mindenki érthetően mondja a szöveget, csak a kiabálásoknál, amikor picit feljebb csúszik a hangjuk, vesznek el néhol a szóvégek, de ez csak néhány mondatra vonatkozik, általános jellemzője a csapatnak, hogy érthetően beszélnek a színpadon.

STILIZÁLT MOZDULATOK

Brestyánszki Boros Rozi üdvözölte az újonnan alakult kis topolyai csapatot, s elmondta, jó magasra rakták a lécet a bemutatkozó előadásukkal.

„Nagyon jó előadást csináltatok, ráadásul igen nehéz fába vágátok a fejszéteket, hisz abszurdot nem olyan könnyű játszani. Másként vicces, s jó, hogy ti érzitek, hogy az abszurdban mi az a más, amivel dolgozik. Mert más egy Monthy Python, és más egy Sass Kabaré, s mondom ezt úgy, hogy egyiket sem helyezem a másik alá vagy fölé, de más. A mondatok, s ahogy mondjátok, követik az abszurdot, de a testetek néha vígjátékot játszik. S nekem is Katára kell hivatkoznom, hogy értsétek a különbséget. Ő kitalált magának egy reális karaktert, elképzelte, milyen is ez a Kovátsné, s utána ezt nemcsak a mondataiban, de mozdulataiban is stilizálta, azok nem maradtak a vígjáték szintjén” – elemezte Rozi a karakterépítést, javasolva a társulatnak a keresgélést, hogy megtalálják melyik mozdulat hogyan lesz stilizált, hisz, ha ez megvan, akkor tūpontos lesz az egész. Erre példát is hozott: amikor átlopakodnak Kovátsék a háttérben, vagy ahogy csoszognak, a kinézések az ablakon, ezek a jól stilizált mozgások. „Az ágy karfáján való kézáttemelés például szintén egy jó példa a stilizált mozgásra. Kevés mozdulat, de az mind pontos, akkor lesz igazán röhejes az előadás” – mondta.

Rozi is nagyon szerette az előadás vajdaságias jellegét, azt, hogy magyarosítottak benne dolgokat, s megdicsérte a zeneválasztást is, hiszen jól megsegítette a darabot.

A tűzoltóparancsnokot játszó Emesének azt tanácsolta, hogy amikor az anekdotákat meséli, nézzen ki nyugodtan a közönségre, ne csak az előtte ülő szereplőkre, akiknek mesél. „Én, mint néző, azt szeretném, hogy engem kápráztass el. Az abszurdban ez is nagyon jól működik, nem kell minden mondatot azon partner felé fordulva elmondani, akinek szól” – zárta sorait Rozi, s még egyszer gratulált a topolyai csapatnak.

A RENDEZŐ VÁLASZOL

Jankovics Andrea, az előadás rendezője megköszönte az értékelést, s elmondta, nem szeretne megtegetőzni, de elmondaná, hogy a csapatban vannak olyanok, akik ezzel az előadással debütáltak, mások pedig több alkalommal játszottak színpadon, ennek is betudhatóak az apróbb bizonytalanságok.

„A mai egy picit reprízesen ment, hisz a bemutató után most játszottuk másodszor közönség előtt, s ahogy az lenni szokott, ami elromolhat, az el is romlott. A tapasztalat teszi a mestert, a túlmozgások a bemutatón nem voltak, ma valamiért igen, de köszönjük a pozitív visszajelzéseket. A bemutatóra is úgy indultunk, hogy nem tudjuk, hogy reagál a topolyai közönség egy abszurd előadásra, hisz ott azért a klasszikusabb előadásokat szokták meg, merész dolog volt tőlünk azt gondolom, de a lányok választották a szöveget, én csak behoztam, s elmondtam miről van szó, de ők viccesnek találták, s annak is örülök, hogy szeretik ezt a humort, mert nekem ez a kedvencem” – mondta Andrea.

A közönségből többen is végighallgatták a véleményeket, s annyit jegyeztek meg végül, hogy hozhatnak a jövőben is ehhez hasonló abszurd előadásokat a szemlére. A kérdésre, hogy vannak-e fiúk a társulatban, a csajok csak annyit válaszoltak: jelenleg nincsenek, de nem is kellene, megoldják ők a férfi szerepeket is. A jókedvű kis csajbanda nevéhez hűen mosolyt csalt tehát mindenki arcára, s mindannyian nevetgélve hagytuk el a zsűrizés helyszínét.

Szerda Zsófi

Ahol marad a szeretet, ott lesz élet

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház *Lili bárónő* című előadásának zsűrizése

A hétfői nap másodig előadását hol hangos nyíltszíni tapsokkal méltatta, hol félhangos dúdolással, énekléssel kísérte a közönség. A kétórás operett értékelésére elégedetten kacagó, csacsogó szereplők érkeztek, munkától és sminklemosótól kipirosodott arcokkal ültek körbe a zsűritagokkal.

Csuárdity Tamara köszöntötte a társulatot, majd a zsűri bemutatását követően **dr. Lőrinc Tímea** nyitotta az előadás értékelését. Timi jelen volt a társulat 65 éves fennállása alkalmából bemutatott János Vitéz díszbemutatóján 2018-ban, amit Venczel Valentin rendezett.

„Szórakoztató előadást láttam, szeretnék gratulálni hozzá! Jól kommunikál a nézőkkel. Amit a műfajjal el lehet érni, azt ti elértétek. Minimális észrevételeim vannak, de ezek inkább ízlésbeli kérdések. Erőteljes a kezdészetek. Szépen kidolgozott karaktereket hoztok, minden karakter megjelenésekor kapok egy új színt. Jó a poentírozás is, a poének ott és úgy ütnek, ahol kellene. Vannak viszonyok is, látom, hogy ki kihez hogyan áll, mi a kapcsolat köztük. Egyedül annyit sajnáltam, hogy amikor a szerelmespárról (Lilit **Rontó Kata** alakítja, Gróf Illésházyt pedig **Halász János** – a szerk.) van szó, sokszor a háttérbe szorulnak. Jobban érvényesülnének, ha térben hozzánk közelebb lennének, és jobban kifelé, hozzám, a néző felé történnének meg a dolgaik. A köztük lévő viszonyt, izzást jobban elbírtam volna még. Ha csókólnának, akkor ne csak egy puszi vagy ölelés legyen. Az ölelés is erős gesztus, de ha már szerelmespár, akkor elbírtam volna egy-két csókot. Vagy lehet tovább tartani a tekintetet

egymáson, vagy amikor fogják egymás kezét, érzékeltetni, hogy annak súlya van. Amikor egyedül maradsz a színpadon, szeretném jobban látni, milyen szenvedésen megy keresztül a lány (Rontó Kata – a szerk.). A fejpánt nincs túl szerencsés helyen, ugyanis eltakarja a szemedet, márpedig én, a néző, a szemedből olvasok.”

A továbbiakban dicsérte a jó dikciót, a dialektusok változatosságát, ami a szereplők karaktereit, illetve társadalmi különbségét is kiemelte. „A grófnők (Agathát **Kovács Hajnalka**, míg Krisztinát **Kiss Gizella** alakította – a szerk.) első megjelenése nagyon hatásos, felkaptam a fejem, a köztük lévő különbségek nagyon erősek. Vagy nagyon jól van kicentizve a színésznő álságossága (Clarist **Rontó Márta** játszotta – a szerk.), a végére teljesen olvasható és világos a karakter. A néptáncszóló zseniális volt” – emelte ki Kósa Zoltán jelenetét, majd rátért a zenés részek elemzésére.

„Jót tesznek a daloknak a helyzetek, mint például a bikajáték vagy kendős játék. A keringőt viszont lehetne jobban megmozgatni. Végezetül, ha van étel, ami előkerül fizikai valóságában, akkor az legyen játékszabály, tehát akkor legyen pezsgő is, ne üres poharaból igyatok!” – ezt a gondolatot **Bresztyánszi Boros Rozi** is megerősíti a későbbiekben.

Magyar Zsófia veszi át a szót, aki szintén elégedettségét fejezte ki, az elhangzottakkal egyetértett, így azokat nem ismételte meg. Kiegészítésként hozzátette: „Szeretem Lilit, ahogy ebben a pörgésben, káoszban bejön egy finom minőség. Az előadás nőalakjai irigylésre méltók egyébként! Semmilyen bátortalanságot nem éreztem a nők jelenlétében, bátorságokat, merészségeket pédaértékű. Nagyon szépen hatnak a poének. Az Éljen Malomszegi tábla játék például sok, de kellően sok, nincs túlságosan

meg a mondanivaló, de nem kell ismételni. „Nagyon szépen köszönöm ezt az előadást, kívánom, hogy még sokan nézzék meg!”

Tóth Irén, a darab rendezője megosztotta velünk, hogy voltak nehezítő körülmények, beugrással (pl. Halász János – szerk.), hangszálgnyulladással kellett megküzdeniük, de az akadályok ellenére szépen összeállt az előadás, büszke a csapatára.

Kitéve, pont annyi, amennyi kell. A Rómeó és Júlia jelenetet (melyben szintén Rontó Kata és Halász János van – a szerk.) viszont én jobban kiemelném játéktílusban. Az a rész lehet még több, patetikusabb. Nem áll jól neki a realista játékmód. Kicsit üssön el az előadás stílusától, hiszen az játék a játékban, ezért az lehet erőteljesebb.”

Kiemeli továbbá a finom jeleneteket, dicséri a poénok hatásosságát, hogy nincs a poénokra plusz hangsúly rápakolva, csak úgy kicsúszik, ott van, nevetünk és megüünk is tovább.

Utolsóként Rozi vette át a szót.

„Remek, jó kis móka volt! De úgy volt móka, hogy egy nagyon is begyakorlott, tudatos, megtervezett és végrehajtott melót láttam, fegyelmezett játékot. A vígjátékoknak ebben van a nyitja, hogy egy-egy poént nem kitesz, hanem nagyon sokszor láttam azt, hogy egy-egy karakter a poént nem hülyéskedi el, hanem halálosan komolyan veszi, és ettől lesz a vicc vicc. Ezt nagyon sokszor, nagyon szépen csináltátok! Ügyes volt a poénépítkezés is.” Az előadás visszatérő árnyjátékbetétjét szintén szellemesnek és jó megodásnak tartotta. Javaslatként ajánlotta annak kibővítését és továbbgondolását: mielőtt a történet elkézdődik, elbírnék egy burleszk árnyjátékot, amiben megmutatom, hogy Cupidó még milyen dolgokat kever össze.

Ezt követően **Venczel Valentina** kosztümjeit dicsérte, a díszlettel viszont nem volt elégedett. „Ez a fajta igényesség a díszletnél is köszönjön vissza. Ha ennyire igényes a kosztüm, legyen ugyanannyi figyelem a díszleten is, mert megérdemlitek, hogy az is igényes legyen. A színházban egyenrangúság kell hogy legyen a fény, hangtechnika, díszlet és jelmez között.” A szöveg hosszúságával nem volt problémája, viszont javasolta a dalok rövidítését, addig tartson egy dal, amíg nem fullad ki. Elég behozni velük a romantikát, egy hangulatot, élményt, legyen

„Nagyon igyekszem, hogy mindent, amit tudok, és amit át tudok adni a fiataloknak, azt teljes erőmmel odaadom nekik. Nagyon szép velük dolgozni! Én a bábszínházból (Nagybecskereki Bábszínház – a szerk.) mentem nyugdíjba, és mint rendező tértem vissza a Madáchba. Inspirált az a világ, az árnyjáték is onnan jött ötlet például. Nagyon sok mindent ki lehet fejezni általa. Úgy gondoltam, hogy amikor a kastélyból mindenki elmegy, és minden leromlott, minden szürke lett és nincs semmi, ott marad Ámor. És ott, ahol marad Ámor, marad a szeretet, ott aztán lesz élet!”

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

A pénz és az alkohol a magyarázat mindenre?

Egy olyan csodás világban, mint amilyen Meseország, vajon hol lehet pénzt váltani? Bár az is lehet, hogy ott is elfogadják a dinárt. Szerda délután bepillantást nyerhetünk Meseország működésébe, és ráadásul ingyen – ha hinni lehet a zentaiaknak (igen, lehet). Ha mindez nem elég, este a szajáni társulat hívja fel a figyelmet az alkohol veszélyeire (szintén ingyen és reményeink szerint józanon). Csak nyerhetünk ezen az egész ügyön, az már most látható.

Április 10., szerda, 18:30

KEX, Zenta

Döme Zoltán - Bimbó és a Kex:

Kétszer volt, hol nem van ... (40')

Szatirikus vígjáték

Rendezte: Döme Zoltán -

Bimbó

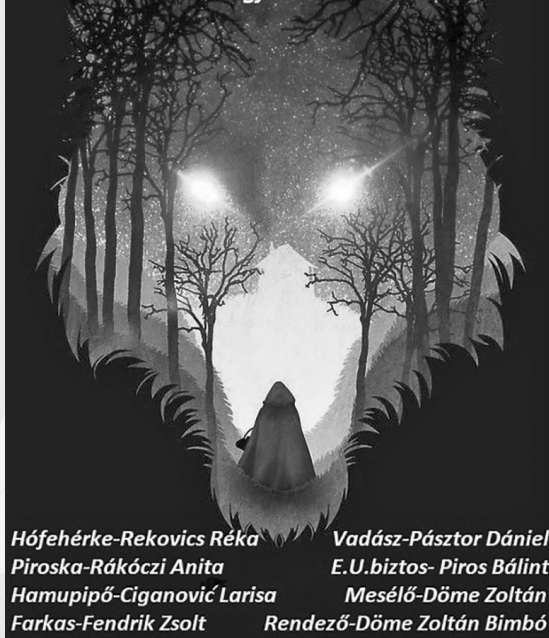
Az előadásról: Előadásunk a mai élet egyik mozgatórugóját veszi górcső alá. A pénzt. Ami mindenkit izgat, motivál, mindent megteszünk érte, és függünk tőle.

A darabunk különös világban játszódik (Meseország), ahol a mesehősök mai világnak megfelelő tulajdonságokkal vannak felruházva. Így mesélnek el egy nem mindennapi, ámde mégis mindenkinek ismerős történetet.

A KEX BEMUTATJA :

KÉTSZER VOLT, HOL NEM VAN...

vígjáték

Hófehérke-Rekovics Réka

Piroska-Rákóczi Anita

Hamupipó-Ciganović Larisa

Farkas-Fendrik Zsolt

Vadász-Pásztor Dániel

E. U. biztos- Piros Bálint

Mesélő-Döme Zoltán

Rendező-Döme Zoltán Bimbó

A szajáni "Ady Endre" Művelődési Egyesület Drámai csoportja
 Hely: _____
 Dátum: _____ h-i kezdettel bemutatja: **Kéri Ferenc:**
AZ ALKOHOL ÖL
 című komédiáját
 NAGY ALEKSZ RENDEZÉSÉBEN

SZEREPOSZTÁS:

ALADÁR az alkohol rabja	LIPINSZKI ALEKSZANDAR
LENKE Aladár felesége	MÉSZÁROS EVELIN
FÜLÖP ISTVÁN Aladár barátja	BENYÓCKI ATTILA
MAMA Lenke édesanyja	BOBOJCSEV RÉKA
VIRÁG KLÁRI fiatalabb hölgy	DEÁK DORINA
VIRÁG ÖDÖN Klári bátyja	KÖSZÓ HENRIK
SÚGÓ	LÉVAI ELVIRA

MUNKATÁRSÁK

BENYÓCKI SÁRA
PALATINUS ZOLTÁN
LÁBADI ZOLTÁN

R. SORLIA AP VOZVODINA
 POKS: SÁBADI FERENC ZA
 OBRADOVANJE,
 PUPIN, PRATEVI
 SAC. MANJENE - SAC. ZAJRINICE

SZER KÖZT VADBAŠAG AT
 TARE, OKTATAS, JOKAL KOTAS,
 KÖZIGAZGATAS
 ES NEZETI KÖZÖSSÉGI
 TIKKASAG

BELEPÉS DÍJTALAN

SZAJÁNI HESEI
 MŰVELŐDÉSI
 EGYESÜLET
 SZAJÁN

RENDEZŐ: LÁBADI ZOLTÁN

A RENDEZŐ ÉS A FELLÉPŐK
 MINDENKIT SZERETETTEL VÁRNAK!

Április 10., szerda, 20:30

Ady Endre Művelődési

Egyesület, Szaján

Az egyesület színjátszó

csoportja

Kéri Ferenc: *Az alkohol öl*

(35')

Vígjáték

Rendezte: Nagy Aleksz

Az előadásról: Aladárt, az alkoholistát férjet megpróbálják leszoktatni az italról egy szellemjárásos tréfával, mely a végén talán jól is alakulhat.

Első színpadi lépéseim

Amikor először mentem el a próbára, akkor nagyon furcsa volt a színpadon állni és hangosan beszélni.

Megnéztem egy pár régi előadást. Úgy már könnyebb volt. Mert úgy már tudtam, hogyan kell a színpadon beszélni úgy, hogy mindenki hallja.

Próbán a legjobb. Ott sokat nevetünk és beszélgetünk. Szöveggel a kezemben már tudtam, hogy fel kell lépjek egyszer. Ezért nagyon izgultam, nehogy valamit rosszul mondjak. Most már ezért nem izgulok. Tudom, hogy minden jó lesz, és szép előadást mutatunk be. Igaz, még nem voltam színpadon mint szereplő, de most alig várom már, hogy utazzunk és bemutassuk az előadást. Nem voltam még a csapattal utazni, és nem is tudom, milyen a színpadon állni, és

a közönség előtt mondani a szöveget. Sok ember ül ott és néznek, hogy mit mondok, mit csinálok, és ezt még meg kell szoknom.

Próba előtt el szoktunk menni venni ennivalót, és a próba előtt eszünk. Megosztjuk egymással az ennivalókat, és így még jobban esik az evés. Próba után megyünk haza biciklivel, kocsival vagy gyalog. Sokan vagyunk a próbán és jó a társaság is. Olyankor vannak a próbák, amikor mindenkinek megfelel. Csütörtök a mi napunk.

Most már nem izgulok, mert tudom, hogy jó lesz minden, és mindig ott vannak a barátok, akik kisegítenek minden nehézségből. Alig várom már az előadást.

Maróti Valentina 6/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Debrakov Emma

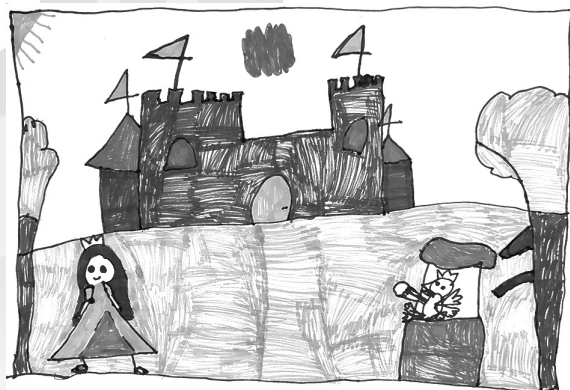
Mi a színészet

Színész szívében lángol a szenvedély,
Színpadon életre kelteni a művészetet.
Szavak, mozdulatok szólaltatják meg,
A karakterek életre kelnek, szinte megelevenednek.

Minden szó, mozdulat mély érzéseket hordoz,
A nézők szívét és lelkét megérinti végre.
Képes átadni magát a szerepeknek teljesen,
S a színpadi varázslatot kézzelfoghatóvá teszi.

Komarek Máté 7/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Potloka Nikoletta (6,5)
Mézeskalács óvoda, Szaján

A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is! 😊

Kancsár Anasztázia

Kancsár Anasztázia vagyok, lassan fél éve az Egység Művelődési Egyesület munkatársaként dolgozom. Még anno 4 éves koromban jöttem be véletlenül a testvérem táncpróbájára, és valamiért ott is marasztaltak, amit egyáltalán nem bánok. Akkoriban én voltam a legfiatalabb táncos, amire mind a mai napig nagyon büszke vagyok. Az Egység számomra otthont jelent, mint mindenki másnak. Egész eddigi életemben itt voltam, és itt alapoztam meg sok barátságomat. Itt nőtem fel, mondhatom, itt volt a bölcsőm. A tánc, a színpad és a színház világa itt fogott meg, ezen a helyen. Mind a mai napig ápolom a hagyományokat, főleg a néptáncot ezen a helyen. Sok szép emlék köt a próbákhoz, az utazásokhoz és minden programhoz, ami itt folyt az Egységben. Biztos vagyok benne, hogy bárhová megyek, egyszer úgyis visszanézek ide és visszajövök. Nehéz lenne elfelejtenem ezt a helyet és ezeket az érzelmeket, mert erősen bennem élnek, és élni is fognak.

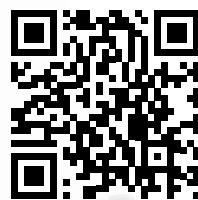

**A topolyai „pasik”
elmondták nekünk
színházi
tapasztalataikat.**

**A nagybecskerekői
színésznő,
Rontó Kata
vallomása**

**Jenovay Lajos
megmondta
a tutit.**

**Érdekel, hogy
kedden mi vár
rád a találkozón?**

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motíváléletrajtót, de én arról tudok írni, hogy engem mi motívál. Középkorolás voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motívál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színhátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Aran-

kája, a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az égig érő fa* boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták e szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatot, gondolatot átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színhátszók Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

AZ ÖREG KOMÉDIÁSOK

1999 - Bambach Róbert-díj

Peter Weiss: *Mockinpott úr kinjai és meggyógyíttatása*

2000 - Pataki László-díj

John M. Singe: *A nyugati világ bajnoka*

2005 - Pataki László-díj és Tóth János, a legjobb férfi főszereplőnek járó díj

Max Frisch: *Biedermann és a gyűjtők*

2006 - Garay Béla-díj

Ray Cooney: *Dupla vagy semmi*

2007 - Legjobb női főszereplőnek járó díj Kökény Gizella

Bródy Sándor: *A tanítónő*

2010 - Pataki László-díj

Arthur Miller: *Édes fiaim*

2014 - Garay Béla-díj és a legjobb férfi szerep díj Budai József

Zalán Tibor: *Amese marad*

2015 - Legjobb női szerep Ferenczy Ibolya-díj Tóth Ramóna

Háy János: *A Gézagyerek*

2017 - Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért Tóth Ramóna

Kiss Csaba: *Animus és Anima*

2018 - Bambach Róbert-díj

Székelly Csaba: *Bányavirág*

2019 - Szilágyi László-díj Tombácz Imrénének a legjobb férfi szerepért és egy kortárs magyar dráma legjobb színreviteléért járó díj

Székelly Csaba: *Bányavirág*

2023 - Bambach Róbert-díj

Dörde Lebovič: *Az ezredik éjszaka*

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megőrkítéséért felel: Kakuzsi Elvira • 2024 április, Nagyikinda

